

Keşiflerle Dünya Tarihi

DOKTOR DINOZOR'LA ATEŞE YOLCULUK

NURLAN NAZLI KAYA

RESİMLEYEN
ERKAN BASTEM

Keşiflerle Dünya Tarihi

DOKTOR DİNOZOR'LA ATEŞE YOLCULUK

NURLAN NAZLI KAYA

RESİMLEYEN:
ERKAN BASTEM

Doktor Dinozor'la Tanışmaya Hazır Mısınız?

Tık tak, tık tak, tık tak.

Salondaki eski saatin sesi, tüm odalardan duyuluyordu çünkü her yer pek sessizdi. Hava kapkaranlıktı. Dünyamızı aydınlatan güneş henüz doğmamış, mahallenin sütçüsü yola koyulmamıştı.

Bir kişi dışında mahalledeki herkes uyuyordu. O kişi, köşedeki hastanede çalışan Doktor Dinozor'du. Doktor, çalışma masasının başına oturmuş, kitaplarını karıştırıyordu.

Bu biraz garip bir görüntü, değil mi? Hangisi diğerine göre daha ilginç acaba?

65 milyon yıl önce soyu tükenmiş bir dinazorun doktor olması mı? Bir çalışma masasının başında oturması mı, yoksa kitap okuması mı?

Bu size çok tuhaf gelebilir ama tam olarak şöyle oldu: Dinozorların yok olduğu o günlerden geriye yalnızca iki yumurta kalmıştı. Bu yumurtalar, dünyanın en zeki bilim insanlarından biri olan Bay Maynşitayn tarafından saklanıyorlardı. Yüzyıllar önce bu yumurtalar büyük büyük büyük büyükbabalarından miras kalmıştı. Ancak harekete ilk geçen Bay Maynşitayn oldu. Maynşitayn, dinozorların yumurtalarından çıkmasını istiyordu. Bu yüzden yumurtalardan birinin çatlaması için için çok çalıştı. Yumurtayı özel makinelerin içinde bekletti de bekletti. Hatta yumurtayı çok gelişmiş bilgisayarlara bile bağladı.

Bu bilgisayarlardan yumurtaya, özel sinyaller gönderdi. Sıcak, sımıcak odalarda tuttu onu. Özel sıvıların içine koydu ve günlerce başında bekledi.

Sonra bir sabah...

O beklenen mucize gerçekleşti ve Doktor Dinozor'un içinde olduğu yumurta aniden çatladı.

İçinden bir bebek dinozor çıkıverdi. Maynşitayn, gözlerine inanamamıştı ve tabii kulaklarına

da. Çünkü bu minik dinozor konuşabiliyor, oturabiliyor hatta yürüyebiliyordu. Çok da zekiymi. Mayn-şitayn, sonunda amacına ulaşmıştı. Çok sevdiği bu minik dinozoru kendi çocuğuymuş gibi büyüttü. Onu en iyi okullara gönderdi.

Hımm... Şey, okulda bir dinozor mu?

Çocukların arasında mı?

Öğretmene soru mu soruyor?

Nee, ödevlerini de en iyi şekilde mi yapıyor?

İnsanlar önceleri bu duruma çok şaşırılmışlardı ama zamanla onlar da alıştılar. İnsanlarla yaşamaya çok hevesli ve bunda bir o kadar da başarılı olan dinozoru aralarına aldılar. Zamanla dinozor büyüdü, büyüdü, büyüdü... İyi bir bilim dinozoru oldu.

Şimdi de Karşınızda Tembel Dinozor

Yumurtasından çıktığı andan beri durmadan çalışan Doktor Dinozor, o gece yine bir şeyler okuyordu. Tam en sevdiği konu olan **"Gök taşlarını nasıl yok edebiliriz?"** başlığına gelmişti ki bir ses duydu.

- Anneciğim, anneciğim!

Bu ses, Tembel Dinozor'dan, namıdiğer Dino'dan geliyordu. Ah, evet... Dino'yu neredeyse unutuyorduk. Bu minik dinozor, Doktor Dinozor'un uzaktan akrabasıydı ve tam dokuz yaşındaydı. Onun hikâyesi de Doktor Dinozor'un-kiyle benzerdi.

O ilk yumurtanın çatlamasını sağlayan Maynşitayn, çok yaşlanıp köye yerleşmiş; Doktor, yalnızlık çekmeye başlamıştı. Bu nedenle kalan son yu-

murtayı aldı ve o yumurtaya, Maynşitayn'ın kendisi üzerinde yaptığı işlemlerin aynısını yaptı. Bu çalışmalar, sonunda meyvesini verdi. Son yumurta da çatladı ve içinden bir bebek dinozor çıkıverdi. Ama bu yeni dinozor, şey... Nasıl desek, Doktor Dinozor'dan biraz farklıydı. Kendisi birazcık, belki birazcıkdan da fazla tembel ve üşengeçti. Zaten yumurtadan çıkar çıkmaz ilk sözleri, "Şey, ben biyaz buyada dinlenebiliy miyim? Yumuytadaki hayatım beni yoydu da!" olmuştu.

İşte, o minik dinozor da büyümüştü ve şimdi mutfaktan bağırip duruyordu.

- Ah vah! Ah vah!

Doktor Dinozor, hızla masasından kalktı ve Dino'nun yanına, mutfağa koştu. **Neler olmuştu öyle?** Dino, parmaklarından birini tutmuş, ağlıyordu.

**- Ühühü ühühü, çok acıyooor!
Ühühü!**

- Ne oldu Dino, diye sordu Doktor.

Dino, parmağını uzatıp ocakta yanan ateşi gösterdi. Doktor Dinozor, koşarak ocaktaki ateşi söndürdü. Sonra da Dino'nun parmağına baktı.

- Yine elini mi yaktın yoksa, diye sordu.

- Evet, Doktor Dinozor Amcacığım. Uyurken birden karnımın çok fena acıktığını fark ettim. Dolaptaki çorbayı ocağa koymak isterken elimi yaktım.

- Bana neden söylemedin, diye kızdı Doktor Dinozor. Ocağa yaklaşmaman gerektiğini anlatmıştım sana.

- Çalışmanı bölmek istemedim Doktor Dinozor Amcacığım, dedi Dino.

Bir yandan da **“Ah vah, ah vah!”** etmeye devam ediyordu.

Doktor Dinozor, hemen raftan bir krem alıp Dino'nun parmağına sürdü. Aslında parmağı çok da yanmış sayılmazdı ama Dino'nun canı biraz kıymetliydi.

- Ah, Dino ah. Neyse ki çok önemli bir şey yok. Bir iki saate geçer acısı, dedi Doktor Dinozor.

- **Ahhh, yaa!** Ben bu acıyla nasıl yaşarım?
Canım parmağım... Çok acıyor!

- Dinoo, minik bir yanık sadece.

Doktor Dinozor'un sakin tavrı Dino'yu hiç mi hiç etkilememiştir.

- Off, nasıl bir minik yanık, dedi Dino. Hem söyler misiniz Doktor Dinozor Amcacığım, bu ateş neden var ki? Baksanıza, ne kadar tehlikeli bir şeymiş bu böyle.

- **Hiç öyle olur mu Dino? Ateş, insanoğlunun en önemli keşiflerinden biridir.**